

EL NOU TEXT DE L'AUTOR APAREIXERÀ A EUROPA EN CATALÀ ABANS QUE EN CAP ALTRA LLENGUA

Els amors iguals de David Leavitt

Per primera vegada a Europa, Leavitt publicarà en català, pròximament, el seu nou llibre «Amors iguals». L'Editorial Columna ha ofert en exclusiva a EL TEMPS un capítol d'aquesta obra.

Entre els joves narradors, ha destacat des del començament David Leavitt, un californià nascut l'any 1961 i que ja amb el seu primer llibre, *Ball de família* (1983), va aconseguir encapçalar les llistes de vendes. Més tard, va publicar una llarga novel·la, *La llengua perduda de les grues* (1986). Leavitt pertany a una generació d'escriptors americans que s'ha fet milionària abans dels 30 anys; els seus llibres parlen d'ambients novaiorquesos: de la família, des d'una sensibilitat gai sense militància.

Un matrimoni —Nat i Louise— i els seus dos fills joves —April i Danny— són els estels principals de la constel·lació que David Leavitt ha creat en aquests *Amors iguals*. La seva història, humana i plena del dramatisme que tota vida comporta, ens acosta al coneixement dels amors, les tensions, la felicitat i l'inevitable contacte amb la mort de tota existència quotidiana.

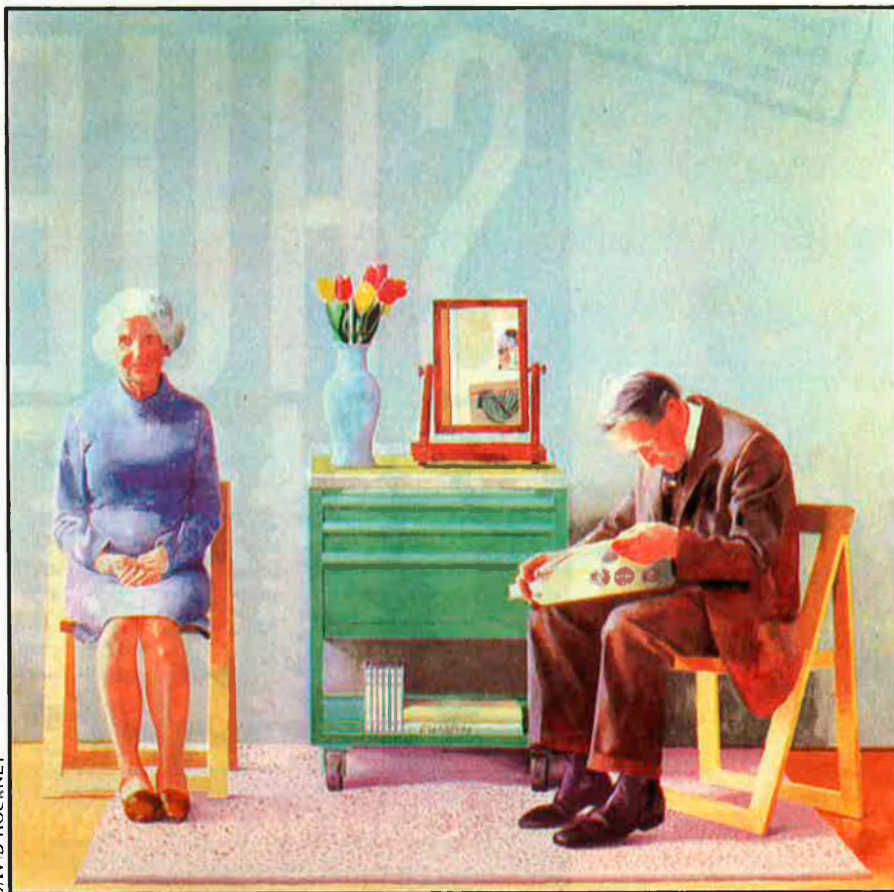
April —cantant i lesbiana—, el seu germà Danny —dedicat a l'èxit d'April i més tard advocat a Manhattan, també gai—, Walter —l'amant de Danny— i tot un seguit de personatges i fets curiosos i singulars (del sexe per ordinador als dos estils de vida oposats entre la costa Est i l'Oest, o la reflexió sobre la fidelitat o la religió) són peces d'un mosaic literari d'una qualitat i una força indiscutibles.

Amors iguals ens ensenya que, encara que cada relació és única, en el fons tot amor és igual.

Amors iguals

Eren les mans de Walter, Danny va adonar-se'n més tard, les mans d'un home. De color de bronze, amb la pell aspra i lleugerament seca, de manera que les línies semblaven fetes amb cendra blanca. Venes espesses recorrien el dessota de la superfície de la pell; les ungles despuntades, un Rolex d'or lluent penjant del canell, sota un puny blanc brillant i la màniga negra.

A casa, Walter es treia les sabates i s'abaixava els pantalons tan bon punt traspassava la porra. Els pantalons queien pesadament; el canvi i les claus de

La família: tema recurrent en l'obra de Leavitt.

les butxaques feien un soroll estrepitós en tocar a terra. Després es passava una o dues hores passejant d'habitació a habitació amb mitjons negres, pantalons curts de boxador i jaqueta, aparentment incapaç de despullar-se, menjant una poma, obrint les factures i llençant els sobres a terra. Danny sentia un fort impuls de desprendre's de la roba de treball en el moment que arribava; abans de fer res més, ja anava amb samarreta, texans i mitjons blancs, i tornava a ser un noi. Normalment arribava a casa abans que Walter: no treballava tant o fins tan tard com ell. Així que Walter traspassava la porta, Danny el saludava i el besava i li preguntava com li havia anat el dia. Les seves nits suburbanes s'allargaven sense forma, eren un seguit de corredors amb

molts giravolts. Molt rarament menjaven amb formalitat, molt rarament menjaven junts. Walter es preparava unes cullerades de menjar congelat rescalfat en contenidors de paper d'estany que havia d'agafar amb manyoples per evitar cremar-se els dits. Menjava passejant i, de vegades, cantava. Danny mirava de ser més sa. Es feia llesques de pa de cereals amb tonyina, passava l'aspiradora, netejava la cuina i engegava el rentaplats. Normalment, en algun moment posaven el vídeo, però si no era pornografia no s'hi concentraven, hi paraven esment una estona i ho deixaven córrer, feien neteja o es dedicaven a escriure xecs tot mirant fragments del que hi hagués a la pantalla, preguntant-se l'un a l'altre qui eren els personatges, i què li ha-

via passat a Joan Crawford i quina mena de xorrada estava representant ara George Sanders.

Normalment, cap a dos quarts de dotze, un esgotament com de droga els deixava estesos.

De vegades sonava el telèfon després de mitjanit. Només una persona trucava tan tard.

—Hola, sóc jo.

—Hola —deia Danny.

—¿T'he despertat?

—Bé ...mmm... Era al llit...

—Oh, merda, sempre me n'oblido: la vida d'un treballador seriós. Perdona, Powderfoot. Jo faig una vida molt esbojarrada, me'n vaig a dormir a les quatre

i em llevo a les dotze. Sempre m'oblido que hi ha gent que se'n va a dormir abans de mitjanit.

—Està bé, està bé... ¿On ets?

—A Northampton. M'estic amb Ellie i Claire, ¿les recordes?

—Em sembla que sí: ¿aquella negra amb trenes i la rosseta petita?

—Sí. El concert ha acabat fa mitja hora. Ha anat força bé. Home, no hi havia exactament una gran audiència, però eren entusiastes. Semblava que els agradés tot el que cantàvem.

—¿I quan vindràs?

—D'aquí a un parell de setmanes, tal com estava planejat. Espero que no et

molesti que vingui a casa teva. ¿No et sap greu, oi?

—És clar que no.

—I a Walter, ¿li sembla bé?

—Sí.

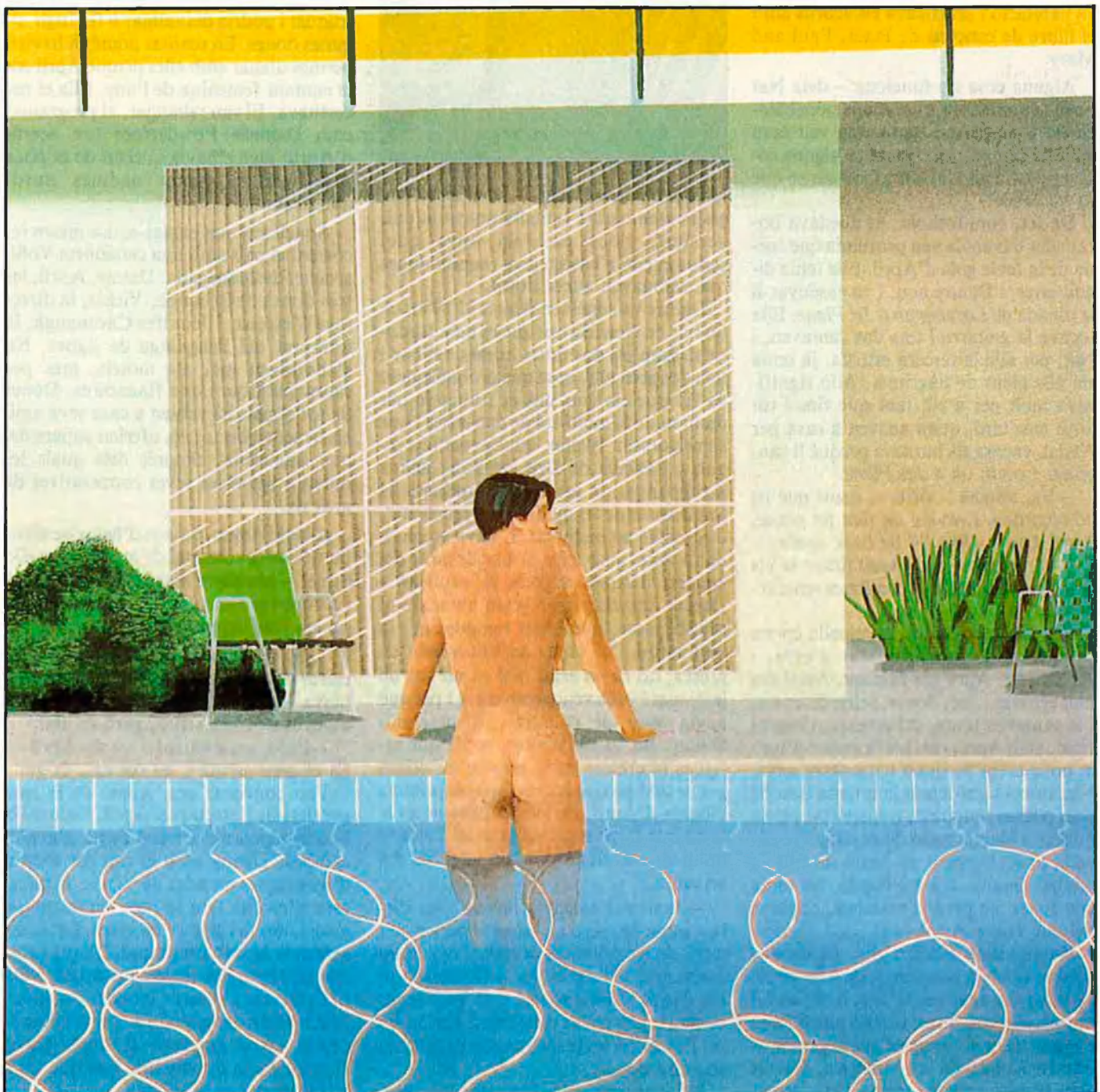
—Perquè podria anar a casa d'Eileen Herlihy a l'East Village, o sinó a la granja de Buck County. Però això queda massa lluny. I l'apartament d'Eileen és petit. A més a més, ¿per què he d'anar a un altre lloc quan puc anar a casa del meu germanet preferit?

—April, ja saps que ets benvinguda. Sempre ho ets.

—Molt bé, me n'alegro.

—Me n'hauria d'anar a dormir...

—Oh, és clar. Ho sento. Perdona'm.

DAVID HOCKNEY

Ja penjo. Només volia dir-te hola, i que t'estimo...

—Jo també t'estimo...

Walter va arraulir-se al seu costat. No havia sentit la conversa. Dormia amb taps de cera a les orelles i un antifaç negre damunt dels ulls. Però Danny tornava a estar despert. Es va quedar ajagut, amb els braços cap amunt i les mans sota el cap. Era gairebé la una.

April era una cantant de fama moderada. En el món de la música femenina, la seva fama era més que moderada i havia fet exitoses incursions en els mons de la música folk i la música de protesta. Quan eren petits, tenia una guitarra amb cordes de niló que havia après a tocar tota sola i, a les tardes, es tancava a la seva habitació i practicava els acords amb el llibre de cançons de Peter, Paul and Mary.

Alguna cosa no funciona —deia Nat quan la sentia cantar—. A una noia blanca no li és permès tenir una veu com aquesta Louise, ¿que vas tenir alguna cosa a veure amb Nat King Cole sense que jo ho sabés?

De fet, com tothom, es quedava bocadadat davant la veu profunda que sortia de la feble gola d'April. Ella tenia divuit anys, i Danny nou, i va ensenyar-li la tonada de *Leaving on a Jet Plane*. Ella tocava la guitarra i tots dos cantaven, i Nat, per allà la tercera estrofa, ja tenia els ulls plens de llàgrimes. Allò significava molt per a ell, tant que fins i tot anys més tard, quan anaven a casa per Nadal, encara els burxava perquè li cantessin *Leavin on a Jet Plane*.

—Va, sisplau —deia—, segur que us en recordeu. *Leaving on that jet plane, don't know when I'll be back again*.

—Oh, papà —deia April tirant-se els cabells enrera, rient— continues sense tenir gens d'oïda.

I encara que Danny en aquella època ja era també totalment dur d'oïda, i April... bé, April era famosa, April era una estrella... bé, doncs, seien de costat i la cantaven junts, del començament al final, amb April, rascant la guitarra amb la poca traça de quan tenia setze anys. Nat anava taral·lejant la tonada (tan bé com podia) i somreia, transportat per la música a alguna regió de nostàlgia reservada probablement als pares de fills ja adults. Danny, d'altra banda, no tenia lloc dintre seu per a la nostàlgia, almenys pel que feia a April.

Havia viscut l'èxit d'ella, en els dos sentits. L'havia acompanyada a les gires. Portava dos anys veient com li obrien les portes, els pans de set cereals que li feien especialment els amants que li procuraven en ciutats de tot Amèrica. Sovint eren ciutats petites —Iowa City, Nort-

DAVID HOCKNEY

hampton i New Haven—, llocs on els lloguers eren barats i predominava la universitat, llocs on feia anys que, seriosament, s'havien anat reunint dones que estimaven altres dones.

Danny va conèixer Walter el 1980, en un bar de New Haven que es deia Isadora's. Eren els dos únics homes del bar i tots dos eren alts, cosa que probablement va fer que els seus ulls es trobessin per damunt de la multitud de dansaires i que somriguessin. Walter, que llavors feia segon a l'Escola de Dret de Yale, anava acompanyat de set dones estudiants el lesbianisme de les quals, si no proclamat, era si més no incipient. L'havien convidat a anar amb elles al bar després del concert d'April, segons va explicar a Danny després, quan jeien abraçats al seu llit, sota les mantes rentades per la seva mare, i ell havia accedit a anar de gresca; no havia estat mai en un bar de lesbianes i volia veure com era. ¿I per què havia anat al concert?, li preguntà Danny. Bé, va dir Walter, no perquè estigués interessat en la música de dones *per se* sinó perquè era un fan dels primers àlbums d'April, de les cançons de protesta que la seva germana gran cantava quan ell encara era un nen, al final del seixanta.

—Aquestes cançons noves —va dir-li— estan bé, però no tenen el poder, per a mi, de les primeres cançons: *No More Vietnams*, per exemple, o *Gathering in the Fields*. M'agradaria que les hagués cantant. Les noves cançons... bé, no ho sé. Potser no les puc entendre perquè no sóc una dona.

Evidentment, era inevitable que pre-

guntés a Danny què hi feia ell, al concert, i Danny va haver-li d'explicar que era germà d'April i ajudant de direcció de la gira.

—Però no he vist pas el teu nom al programa —va dir Walter després d'uns moments de desconcert en què insistia que Danny li estava prenent el pèl.

—Sí —va dir Danny—, és veritat —i li va explicar que com que feia tot just un any de l'aparició del millor àlbum d'April, *Discovery*, hi havia un cert recel entre les dones que treballaven a la gira, els semblava que els concerts havien de ser projectes concebuts només per dones. Havien decidit que la inclusió del nom d'un home a la coberta d'un àlbum o d'un programa de concert podria ser malinterpretada com un gest envers el patriarcat i podria desanimar o fer fugir algunes dones. En realitat només li havien permès d'anar amb elles perquè April era la cantant femenina de l'any. Ella el necessitava. El van rebatejar, al programa, com Danielle Powderfoot (un acudit d'April: algú s'havia queixat de la poca presència de dones nadiues nord-americanes).

Aquell any van passar-se dos mesos recorrent el país amb una camioneta Volkswagen desmanegada: Danny, April, les tres dones de la banda, Vickie, la directora d'escena, i Jennifer Cavanaugh, la intèrpret del llenguatge de signes. No s'allotjaven mai als motels, més per raons polítiques que financeres. Dones de tot el país les rebien a casa seva amb els braços oberts i els oferien sopars del que tinguessin, després dels quals les duïen a veure les seves cooperatives de gravats.

A New Haven, havien d'haver-se allotjat a la casa comunal de les dones, a Eld Street —almenys, aquests eren els plans fins que les directores de la casa van posar els ulls damunt Danny.

—Ell no pot quedar-se aquí —va declarar una dona amb nas de bec que semblava ostentar una posició de certa autoritat—. Ho sento, però és així.

—Però, un moment —va dir April—. És el meu germà i, en tot cas, és gai.

Van convocar una reunió de la casa per decidir l'assumpte. April, Danny i la banda esperaven en una mena d'avant-cambra; Danny amb el cap cot mirant d'ignorar les mirades de Vickie, la directora d'escena (era la més feminista del grup i, des del primer moment, havia desaprovat la seva presència). Danny sabia que en algun lloc de la casa aquelles dones serioses i severes estaven discutint. Mai no havien de recórrer a una votació: creien en el consens, el qual, per a Danny, volia dir discutir fins que un o altre bàndol se n'atipava i desistia.

—Ànims —li va dir Lourene, la bate-
ria, per tranquil·litzar-lo, i li va donar un
dels xiclets Bazooka que sempre porta-
va al damunt.

Finalment les dones decidiren que
Danny es podia quedar una nit però que
l'endemà hauria de buscar-se un altre
allotjament pels altres tres dies.

—I estic segur que tu esperaves —va
dir Walter, en aquell llit estret del dor-
mitori dels estudiants d'advocat— trobar
un noi encantador de Yale amb una ha-
bitació per compartir.

—Ho admito —va dir Danny som-
rient. Tenia dinou anys, April vint-i-vuit.
Fins aquella nit sempre havia pensat que
no estimaria mai ningú tant com l'esti-
mava a ella. Quan cantava, es quedava
bocabadat d'orgull i plaer i, com que era
dur d'oïda com son pare, de gelosia. No
era capaç de cantar ni una nota, mai no
ho seria, i com que creia (com April) que
no hi havia res més noble o millor al món
que cantar, cap medi més poderós o més
lúcid, havia decidit que no hi havia cap
motiu per no conformar-se a ser el lacai
d'April, el seu seguidor incondicional, i
dedicar la seva vida al treball d'ella.
Quant a April, la dedicació de Danny li
semblava normal. En aquells moments
era el seu punt culminant: un lapse breu
de temps, tal com va anar, en què podia
qualificar-se d'estrella.

Dones d'arreu del país la veneraven.
A la camioneta Volkswagen li agradava
de llegir en veu alta les cartes i poemes
que li enviaven. «Estimada April: estic
segura que reps centenars de cartes com
aquesta i que et preguntes per què has de
prestar atenció a la meva quan en tens
tantes, però només vull dir-te que el teu
disc *Discovery* va canviar la meva vida
i que t'estimo i desitjo conèixer-te per-
sonalment algun dia. Sincerament, Jane
Carmichael».

—¡Ohhhh! —deien les dones de la
camioneta—. ¡Que bonic!

I Lourene, arrencant-li el tros de pa-
per color maduixa de la mà, va afegir:

—¿Saps què diria jo si rebés una car-
ta com aquesta? Diria: «Reina, dóna'm
el teu número, Lourene ja és en camí».

April va passar a una altra. «Sóc la do-
na dels cabells vermells d'Iowa», va lle-
gir. «Tu em vas somriure. Et vaig enviar
una nota al camerino. Vaig esperar-te
dues hores al bar. ¿Què va passar? So-
nia». I April arrufava les celles.

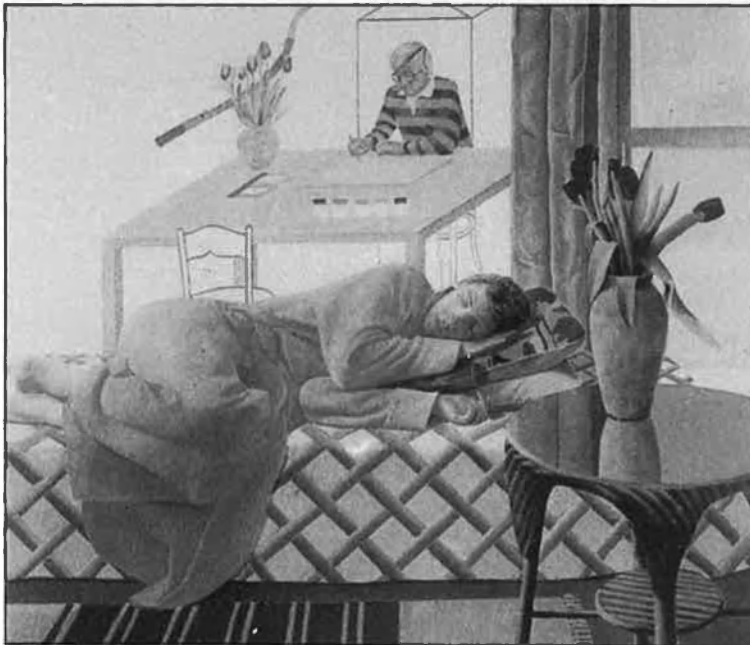
—Sonia. Sonia. No recordo cap Sonia
d'Iowa.

April tenia una amant, llavors, l'edi-
tora d'una revista de San Francisco, que
era brusca, negociant i reservada. Es deia
Fran.

Semblava com si April només pogués
perdre el control amb Fran. De vegades

DAVID HOCKNEY

DAVID HOCKNEY

Danny la veia tancada durant hores en
una cabina telefònica, rasant-se el cap
amb els dits mentre es lliuraven apassi-
onadament a una rebequeria o altra. Des-
prés, el vestuari, es posava rimmel a les
pestanyes i es passava el raspall dels ca-
bells; en aquella època els duia tallats
molt curts, com un vailet. Portava pan-
talons de seda, una camisa descordada
oberta fins a la clavícula i una cadena
d'or amb un símbol femení penjant.

—¿Tinc bon aspecte? —preguntava.

Danny feia que sí amb el cap. April
afinava la guitarra. Després sortia a fer
un colp d'ull a l'ample escenari delimitat,
com un horitzó, per l'obscur clamor
de la multitud. Algú feia un senyal. Ella
es preparava. Una de les feines de Danny
era assegurar-se que tothom de la banda
era al seu lloc, que no hi hauria cordes
trencades a l'últim minut, que Jennifer,
la intèrpret del llenguatge de signes, te-
nia les cançons en l'ordre correcte i era
damunt del seu tamboret. I aleshores, fi-
nalment, les paraules familiars del públic
impacient.

—A-pril, A-pril, A-pril.

Ella s'enrojolava una mica; tot i que
ja hauria d'estar-hi avesada, allò encara
semblava deixar-la confosa, potser fins
i tot perplexa, aquell nivell de veneració
que provocava. Finalment la veu del pre-
sentador:

—Bona nit, senyores i senyores.
—Rialles. Aplaudiments esparsos. Més
crits—. No patiu, no us farem esperar
més. —Una corda afinada a última. Un
floc de cabells retirat del seu front. En
aquell moment, sempre, Danny notava
que April deixava de tenir consciència
d'ell—. I aquí tenim April Gold.

Un brogit de mil dimonis, com un
oceà, ocupava el local, i ell sabia que ja
podia cridar tant com volgués que seria
com si fos a l'altra punta del món i April
no el sentiria de cap manera. April som-
reia emocionada pel soroll dels aplaudi-
ments. Sortia a l'escenari. Queien da-
munt seu flors de tot arreu i ella alçava
els braços per agafar-les, alçava el ros-
tre a la pluja de pètals. En aquell moment
era una altra persona i, un cop obria la
boca per cantar, ningú no era capaç de
resistir-s'hi. □